

DE TONGZOEN

KORT VERHAAL

JOSJE SWINKELS

DE TONGZOEN

Onzeker kijk ik naar mijn moeder. Aan de verbeterde trek om haar mond zie ik dat ze niet blij is. Het zal toch niet zo zijn dat ze heeft gezien hoe ik voor de eerste keer heb staan tongen?

Niet meer omkijken. Doorlopen. Het geluid van het feestgedruis, in de plaatselijke kroeg, verstomt met elke pas die ik zet. Het donker van de avond strekt zich voor me uit. Ik huiver. De vrieskou trekt door de dunne stof van mijn felgekleurde carnavalsoverall. Een jas zou geen overbodige luxe zijn, maar dat is super suf.

Was dit het nu? Had ik hier zo lang van gedroomd? Bij elke romantische scène op tv, was ik weg gezwijmeld. Fantaseerde ik dat ik het was, daar in de armen van die hunk.

Ik veeg met de rug van mijn hand langs mijn kin. Gadverdamme. Was dat zijn of mijn speeksel? Vlezig, warm en vochtig had het gevoeld. Zou ik het wel goed gedaan hebben? Had ik niet te snel gedraaid met mijn tong? Zou het nu 'aan' zijn?

De kerkklok verderop slaat elf keer. Shit. Kom ik ook nog te laat thuis. Dat betekent vast huisarrest. Ik bereid me alvast voor op de preek die me te wachten staat.

Dan klinkt er een tingelend geluid achter me. Ik verstijf. Nee, laat het niet waar zijn. Ik haal diep adem en draai me om. Dubbel shit.

'Hoi mam, bent u Pucky aan het uitlaten?' Net doen of er niets aan de hand is, neem ik me voor. Onze teckel, die veel te dik is van de aardappelprak die ze elke avond krijgt, komt vrolijk waggelend op me af. De penning, het bewijs dat ze is ingeënt tegen hondsdolheid, tingelt tegen haar halsband.

Onzeker kijk ik naar mijn moeder. Aan de verbeterde trek om haar mond zie ik dat ze niet blij is. Het zal toch niet zo zijn dat ze heeft gezien hoe ik voor de eerste keer heb staan tongen?

Buiten, tegen de muur van de snackbar, naast de kroeg? Bij de gedachte alleen al, voel ik het schaamrood naar mijn kaken trekken.

'Ik moet me schamen voor je. Hup, schiet op. Naar huis, jij.' Met ferme passen loopt ze langs me heen. Gelaten volg ik haar. Wat een shitzooi.

'Mam, waar zit je met je gedachten? Geef nou eens antwoord.' Emma schudt aan mijn arm. Ik wrijf over mijn kin en voel een hard haartje. Het begin van de overgang kondigt zich aan.

‘Wat vroeg je ook alweer?’ Ik neem een slok van mijn koud, geworden koffie en kijk naar mijn jongste. Een vrolijke, spontane meid. Vijftien alweer. De tijd vliegt.

‘We hadden het over je eerste tongzoen. Hoe dat afliep. En of je vroeger ook “Friends with Benefits” had.’ Haar mobiel maakt een zoemend geluid. Ze pakt hem op, opent het scherm en tikt razendsnel, met twee duimen, op de minuscule toetsjes. Dan kijkt ze me opnieuw aan. Verwachtigsvol. Open.

Hoe anders was ik op die leeftijd. Alshoewel, ik weet nu dat ik van nature ook open ben. Alleen werd die openheid destijds niet getolereerd.

Ik vertel Emma over de strenge opvoeding in het Limburgse, katholieke dorp. Hoe belangrijk het was dat de mensen niets slechts over je te vertellen hadden. Tenminste, voor mijn moeder was dat een groot issue. Mij interesseerde het niet zoveel. Geloof ik. Meestal had ik een stoere, onverschillige houding. Maar was ik echt zo? Of was het een manier om mijn onzekerheid te verbloemen?

‘Kreeg je huisarrest?’

‘Mijn vader hield de zaak wat in balans met zijn positieve inslag. Ik mocht de avond erna weer gewoon weg.’ Een glimlach trekt over mijn gezicht, bij de herinnering.

‘Jammer dat ik opa nooit gekend heb,’ zegt Emma.

‘Dat vind ik ook jammer. Je had...’ Mijn mobiel laat de ringtoon horen. Mijn moeder, zie ik op de display.

‘Hey mam, leuk dat je belt. Ik vertelde Emma net over mijn eerste tongzoen. Je weet wel, toen je me betrapte, met Pucky aan de riem.

Mijn moeder schiet in de lach. ‘Dat weet ik nog wel.’ Het is even stil.

‘Maar waarvoor ik bel. Komen jullie vanavond eten?’ Dat is ook mijn moeder: zorgzaam en vol overgave iets lekker op tafel toveren. Het liefst voor een heel weeshuis. Ik weet nu dat ze destijds niet anders kon, gehinderd door haar eigen opvoeding en trauma’s uit de oorlog.

‘Leuk mam. Tot vanavond.’